

Η ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΜΕ ΟΧΗΜΑ ΩΣ ΥΠΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Τάσος Κολοκοτρώνης
Πρώην υποξιοματικός
του Τεχνικού Σώματος Στρατού Μεμβούρνη

Με το ρυμουλκό αυτό GMC 6X6 του συνεργείου επισκευών και με ρυμουλκούμενο ένα 3/4 DODGE των οπλοργών της δεκάτης Μεραρχίας που περιείχε διάφορα όπλα και περίστροφα μπήκαμε κατά λάθος στο Γιουγκοσλαβικό έδαφος του Τίτο και μπροστά σε φυλάκιο και πολυβολείο, εγώ, ο βοηθός μου, ο ανθυπολοχαγός και ο στρατιώτης οπλοργός. Σίγουρα μπορούσαν να μας σκοτώσουν ή και να μας συλλάβουν και να μας δικάσουν, όπως έκαναν οι Τούρκοι στον Έβρο με τους δύο Έλληνες στρατιωτικούς προ ημερών. Άλλο οι Σέρβοι και άλλο οι Τούρκοι.

Συνέχεια διαβάστε λεπτομέρειες ένα απόσπασμα από το βιβλίο μου (Ο Στρατός κι εγώ) που έχει δημοσιευτεί στον «Νέο Κόσμο» της Μεμβούρνης με αφορμή τους δύο όμηρους Έλληνες που κρατούνται από τους Τούρκους για παράνομη είσοδο στο έδαφός τους. Τάσος Κολοκοτρώνης

Ήταν πια άνοιξη του 1951 και ο καιρός άρχιζε να καλύτερεύει. Ένα πρωί πήρε σήμα ο διοικητής μας ότι ένα Ύ της μεραρχίας μας που ήταν το συνεργείο οπλοργών, έμεινε από βλάβη κινητήρα κοντά στα σύνορα με τη Σερβία, σε ένα φυλάκιο κοντά στην Κορώνα. Με κάλεσε και μου είπε να πάω μαζί μου τον Κωστάκη το GMC ρυμουλκό (recovery), να πάω και να το φέρω το αμάξι στο συνεργείο για να το επισκευάσουμε.

Μέχρι το Μεταίθιο, ο δρόμος ήταν καλός, αλλά μετά οι δρόμοι ήταν χωραφόδρομοι και με λίσση.

Τελικά, ρώτα-ρώτα, από ένα χωριό στο άηλο, φτάσαμε και βρήκα έναν ανθυπολοχαγό και έναν στρατιώτη, οπλοργό, να περιμένουν κοντά στο φυλάκιο. Ήταν οπλοργοί και έκαναν επιθεώρηση όπλων στα συνοριακά φυλάκια. Η βλάβη δεν διορθωνόταν εκεί και έπρεπε να τον ρυμουλκήσω στο συνεργείο του Κιθκίς. Αφού έδεσα, σήκωσα το όχημά του και ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε. Ξαφνικά αποφασίζει ο ανθυπολοχαγός και μου λέει να πάμε στη Ροδόπη όπου ήταν το επόμενο τάγμα να κάνει επιθεώρηση όπλων εκεί. Αμέσως έφερα αντίρρηση, λέγοντας ότι είχα διαταγή από τον διοικητή μου να πάω το όχημα στο Κιθκίς και όχι εκεί που θέλει αυτός. Εκτός, βέβαια, αν έπαιρνα άλλη εντολή να τον πάω εκεί που ήθελε αυτός.

Ήταν λίγο θρασύς και μου λέει: «Σε διατάζω εγώ και θα με πας εκεί που πρέπει». Του είπα με ευγένεια: «Εάν επιμένεις κύριε ανθυπολοχαγέ θα το ξεγαντζώσω και θα φύγω, τηλεφώνησε στο αφεντικό μου και αν πει να σε πάω θα σε πάω και στη Σερβία».

Πήγαμε στο φυλάκιο και με ένα τηλεφώνο-κουρντιστήρι κάναμε μία ώρα για να έρθουμε σε επαφή με το συνεργείο το οποίο δεν είχε τηλεφώνο. Πήρε πρώτα το Τρίτο Σώμα Στρατού, μετά την Μεραρχία, μετά το Σύνταγμα, μετά το Τάγμα και μετά τον Λόχο Μεταφορών, για να ειδοποιήσει τον διοικητή μου που είχε πάει στο

σπίτι του να φάει. Ήρθε ο άνθρωπος μισοφαγωμένος και μίλησα μαζί του σχετικά και μου είπε να πάω.

Λοιπόν μέχρι εδώ καλή, αλλά εγώ δεν ήξερα τους χωραφόδρομους, πώς να πάω στη Ροδόπη ούτε ήξερα και προς τα πού είναι, αλλά ούτε και αυτός είχε ξαναπάει από αυτό το σημείο στη Ροδόπη. Πάντα γύριζε στο Κιθκίς και πήγαινε από τον ασφατόδρομο του Μεταξά μέσω Ευκαρπίας και Θεοδώρειο, από τα Κρούσια.

Επέμενε λέγοντας ότι ξέρει αυτός τον δρόμο και θα με πήγαινε μία χαρά. Αφού περιπλανηθήκαμε μέσα στα χωράφια, τις χαράδρες και τα υψώματα, είδαμε από μακριά την λίμνη της Δοϊράνης. Κατέβηκα το ύψωμα από ένα μικρό δρομάκι που είχε δεξιά και αριστερά μεγάλους θάμνους και ξαφνικά βρέθηκα διακόσια μέτρα απέναντι από ένα μικρό κτίριο και ένα μεγάλο πολυβολείο και σταμάτησα. Είδαμε να τρέχουν στρατιώτες και να μπαίνουν μέσα. Ο ανθυπολοχαγός ταραχτηκε, έβγαλε το πιστόλι του και ο στρατιώτης το αυτόματό του. Λέει και σε μένα: «Πάρε και συ το αυτόματό σου και προσπάθησε να γυρίσουμε πίσω γιατί νομίζω ότι τα πεσμένα σύρματα που περάσαμε πριν από λίγη ώρα ήταν τα σερβικά σύνορα και είμαστε μέσα στη Σερβία».

Για να κάνω στροφή με το ρυμουλκούμενο όχημα πίσω, μου ήταν αδύνατο, λόγω του εδάφους και η μόνη λύση ήταν να προχωρήσουμε σιγά-σιγά και να περάσω δίπλα από το πολυβολείο και ό,τι γίνει-γίνει, αλλά ο φόβος ότι μπορούσαν να μας πιάσουν ομήρους ή να μας σκοτώσουν ήταν μεγάλος, διότι όντως ήμασταν μέσα σε ξένο έδαφος.

Σκέφτηκα και του λέω: «Βάλε το πιστόλι σου στη θήκη και εμείς τα αυτόματα κάτω από το κάθισμα, διότι αυτοί είναι μέσα στο πολυβολείο, τα όπλα μας είναι άχρηστα, να κατεβούμε κάτω και να τους χαιρετήσουμε να δουν ότι είμαστε άοπλοι και να προχωρήσουμε». Κάναμε έτσι και σε λίγο ένας έκανε με το χέρι του σαν να μας έλεγε να προχω-

ρήσουμε. Ο δρόμος περνούσε περί τα πενήντα μέτρα από το πολυβολείο και τα πολυβόλα ήταν στραμμένα προς τα εμάς, αλλά παρατηρήσαμε οι Σέρβοι στρατιώτες να μας χαιρετούν. Τους χαιρετήσαμε κι εμείς και περάσαμε δίχως κανένα επεισόδιο.

Όταν προχωρήσαμε κανένα χιλιόμετρο, είδαμε πολλά κτίρια. Από την μία η ελληνική σημαία και από την άλλη η σερβική. Όταν φτάσαμε εκεί, εξακριβώσαμε ότι ήταν τα φυλάκια του ελληνικού και του σερβικού στρατού του δρόμου της Δοϊράνης προς την Σερβία. Πήγαμε στο ελληνικό φυλάκιο και τους είπαμε τι πάθαμε και μας είπαν ότι μπορούσαν να μας πιάσουν και θα είχαμε τραβήγματα αλλά από τότε που τελείωσαν οι επιχειρήσεις οι σχέσεις μας είναι πολύ φιλικές και στα φυλάκια ανταλλάσσουν επισκέψεις. Εκεί μας φιλοξένησαν, φάγαμε και μετά λίγη ώρα αφού πήραμε οδηγίες ξεκινήσαμε πάλι από χωραφόδρομους προς τις Μουριές αλλά στο δρόμο βουρλιάσαμε πολύ άσχημα.

Ευτυχώς, τα οχήματα αυτά είναι εφοδιασμένα με τα κατάλληλα εργαλεία που με την κατάλληλη χρήση δεν σε αφήνουν στο δρόμο. Έτσι αφού βουτηχθήκαμε στη λίσση σαν τα βουβάλια, βγήκαμε αλλά τώρα πήραμε μαζί μας έναν ΜΑΥ (Μονάδες Άμυνας Υπαίθρου) να μας δείξει τον δρόμο για να μην πέσουμε πάλι σε κανένα βούρκο. Αυτός ήταν ντόπιος και ήξερε την περιοχή καλά.

Μετά από την περιπέτεια αυτή, ο δρόμος ήταν κάπως καλύτερος και κατά το βράδυ φτάσαμε στη Ροδόπη όπου είχε πολύ στρατό. Ο ανθυπολοχαγός κανόνισε για ύπνο και φαγητό για όλους και την άλλη μέρα αφήσαμε τον ΜΑΥ εκεί να γυρίσει πίσω με το τρένο και πήραμε τον δρόμο της επιστροφής, αλλά τώρα από τον καλό δρόμο, που έγινε επί Μεταξά, μέσω Κρουσίων.

ΤΑΣΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
Πρώην υποξιοματικός
του Τεχνικού Σώματος
Στρατού
(Μεμβούρνη)